

slaget er efter min Formening i den Skikkelse, hvori det her foreligger, af ingen Interesse for de Folk, hvem det var Meningen at hjælpe ved det oprindelige Lovforslag om denne Sag. Naar, som det efter det foreliggende Forslag er Tilfældet, Sælgeren af en Ting, der er solgt paa Afdrag, skal være berettiget til at tage Tingen fra Køberen og samtidig have Lov til at beholde, hvad der er betalt ham i Afdrag, vil det efter min Formening ikke kunne nytte Køberen noget, at han har en Ret til i 3 Maanedes Tid at løse Tingen tilbage. Sædvanligvis vil Forholdet være dette, at naar den paa Afdrag købte Ting tages fra Køberen, har man med det samme taget hans Erhverv fra ham, berøvet ham det Middel, som skulde sætte ham i Stand til at betale for sig, og det vil derfor i Reglen ikke kunne lykkes ham at gøre Brug af denne Tilbagekøbsret. Jeg nævner det Eksempel, at man tager en Symaskine fra en Sy pige eller fra en anden, som skulde tjene sit Brød ved den. Det kan være vanstelig nok for den paagældende at betale for sig naar den vedkommende havde dette Middel til at erhverve noget, men det vil være rent umuligt eller i alt Fald højst ufandynligt, at der kan betales, naar Symaskinen tages fra vedkommende. Og hvad der gælder om en Symaskine, som er af de Ting, der hyppigst sælges paa Afdrag, gælder om mange andre Ting, som ere Genstand for Afdragshandel, og hvormed vedkommende skulde tjene mere, end de ellers kunne. — Jeg skønner derfor ikke, at Lovforslaget kan have noget Værd for Køberen, og for Sælgeren synes jeg, at det maa være generende, thi han maa bevare Tingen i 3 Maanedes Tid, og bevare den paa en saadan Maade, som det forlanges i Lovforslaget. — Dertil kommer, at Lovforslaget indeholder nogle Bestemmelser, som sigte til at indlægge under Fogedretten en Virksomhed, som slet ikke passer til de Rettergangsformer, der bruges ved denne Ret, og som jeg derfor finder vilde være en højst uheldig Udvej. Det er den anden vigtige Ting, hvori dette Lovforslag afviger fra det, der før forelaa.

Saa er der et tredje Punkt, at der i det andet Ting er indsat en ny § 4 i Lovforslaget, en Paragraf, hvorpå jeg maa tilstaa, at jeg egentlig slet ikke ved, hvad Meningen skal være med den. Naar man læser den, maa man nærmest faa det Indtryk, at Køb paa Afbetaling af ufuldmyndige Personer, som slet uden deres Værges eller Kurators Samtykke, skal være gyldigt, naar kun det, der staar i Paragraffen, iagttages; men det kan jo umuligt være Meningen med Paragraffen, thi i saa Fald vilde den kun

gaa ud paa at gøre en Undtagelse til bedste for Afdragshandler fra de almindelige Myndighedsregler og tillægge de umyndige en Myndighed til at aflutte disse Handeler, som de ellers ikke kunde aflutte. Det kan umulig være Meningen, da Bestemmelsen har sin Oprindelse fra en Anstuelse om, at det skal være særlig farligt for disse Personer at indgaa Afdragshandel. Det er mig derfor ganske umuligt at se, hvad Meningen er med denne Paragraf. Skulde Meningen blot være den, at man vil udtale, at naar en umyndig Person gennem en Afdragshandel kommer i Besiddelse af en Ting og saa gaar hen og sælger den eller paa anden Maade disponerer over den, skal han ikke kunne drages til kriminel Ansvar derfor, saa er denne Mening meget uheldig udtrykt. Det maatte udtrykkes paa en ganske anden Maade for at kunne forstås. Jeg anser det for Retten for meget tvivlsomt, om der overhovedet behøves en saadan Bestemmelse, naar man gaar ud fra, hvad jeg mener man maa gaa ud fra, at en saadan Handel, afluttet af en umyndig, i det hele taget er ugyldig, altsaa ogsaa for Gensidighedsforholdets Vedkommende. — Denne Bestemmelse er altsaa for det første uforståelig, og dernæst mener jeg ogsaa, at der ingen Grund er til at give den; thi hvis det virkelig er Meningen, at man betragter disse Afdragshandler som særlig uheldige for umyndige, kan man ikke sige andet, end at der er saa mange andre Retshandler, der ere lige saa uheldige for dem, f. Eks. Stiftelse af Laan paa aldeles urimelige Billaar. Der maa man dog lade det forblive ved den gældende Lovgivnings Regler, som man i mange Aar har anset for tilstrækkelige og for maatte at gaa videre i at beskytte den umyndige, end Sagens Natur kræver; det vilde man snarere kunne sige end det modsatte. Det forekommer mig derfor, at vi over for dette Lovforslag egentlig staa nærmest, som om vi stode over for et ganske nyt Lovforslag. Jeg mener ikke, at der skulde være nogen Grund til at unddrage sig fra at behandle det; thi det vilde man ikke gøre, selv om et privat Lovforslag af denne Art kom herop, man vilde dog her i Landstinget tage Sagen under Behandling, i fornødent Fald gennem et Udvalg, og saa for Retten selv gøre, hvad man maatte anse for Ret i dette Spørgsmaal. Det Lovforslag, Landstinget vedtog, var jo over for de Smaafolk, som Landstinget skulde hjælpe, langt mere tilfredsstillende, set fra deres Synspunkt; men skulde det nu virkelig vise sig, at man ikke fra deres Side, som ved enhver Lejlighed give sig ud for at forfægte Smaafolks